

Ο ΙΩΒ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟΝ*)

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΙΩΒ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

- 1 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰὼβ εἶπε.
- 2 Ἔχω ἤδη ἀκούσει τοιαῦτα πολλά.
Εἶσθε ὅλοι παρηγορηταὶ ἐπαχθεῖς.
- 3 Ἔχουσι τέλος οἱ ἀνεμόλιοι λόγοι ;
ἢ τίνα ἐμποιήσοι δυσφορίαν καὶ ἐνόχλησιν τὸ ἀπαντᾶν ;
- 4 Θὰ ἡδυνάμην καὶ ἐγὼ νὰ ὀμιλήσω, ὅπως ἡμεῖς,
ἐὰν ἀντι τῆς ἐμῆς ψυχικῆς διαθέσεως εἶχον τὴν ὑμετέραν,
ἐὰν ἤθελον νὰ συνείρω λόγους καθ' ὑμῶν,
καὶ ἐναντίον ὑμῶν νὰ σείσω τὴν κεφαλὴν μου¹,
- 5 ἐὰν ἤθελον νὰ ἐνισχύσω (ἐνθαρρύνω) ὑμᾶς διὰ τοῦ στόματός μου,
καὶ νὰ καταπραῖνω τὴν ὀδύνην ὑμῶν κινῶν τὰ χεῖλή μου,
- 6 Ἄλλ' ἐγὼ, ὡς ἔχω, ἀδυνατῶ,
οὔτε ὀμιλῶν νὰ καταπραῖνω τὴν ὀδύνην μου,
οὔτε ἠσυχάζων (σιωπῶν) νὰ ἀπομακρύνω, ἀπ' ἐμαυτοῦ ;
- 7 Ναί, ἔχει με νῦν συντετριμμένον,
ἠρήμωσέ μου τὸν οἶκον ὅλον καὶ ἐμὲ ἀπεμάραναν.
- 8 Εἷς μαρτύριον ἐγένετό μοι ἡ ἰσχνότης μου.
Ἐπεχειρομένη κατ' ἐμοῦ καταμαρτυρεῖ μου κατὰ πρόσωπον.
- 9 Κατατρέχει με ὁ θυμὸς αὐτοῦ καὶ κατεσπάραξέ με.
Οἱ ἐχθροὶ μου ἔτριξαν ἐπ' ἐμὲ τοὺς ὀδόντας αὐτῶν,
καὶ ἀκονίζουσι κατ' ἐμοῦ τὰ βλέμματα αὐτῶν.
- 10 Διήνοιξαν κατ' ἐμοῦ τὸ στόμα αὐτῶν,
ἐπληξάν τὰς σιαγόνας μου ἐν ὀνειδισμοῖς.
ἀπὸ κοινοῦ συστρέφονται κατ' ἐμοῦ.
- 11 Ἐνεχείρησέ με ὁ Θεὸς εἰς τὴν διάκρισιν τῶν πονηρῶν,
καὶ παρέροισέ με εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀσεβῶν.
- 12 Σῶος ἤμην, καὶ διέσπασέ με,

*) Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους σ. 16.

1. Ὡς σημεῖον χλεῦθς, ὡς καὶ ἄλλοθι ψαλμ. 21(22), 8. 108(109) 25.

Ἡσαΐα 37,22. Ἱερεμ. 18,6. Θρήν. 2,15. 4 Βασιλ. 19,21 κ. ἄλλα.

- καὶ ἀπὸ τοῦ τραχήλου λαβὼν συνέθλασέ με
καὶ ἔστησέ με εἰς στόχον.
- 13 Περιέχρομαι ὑπὸ τῶν βλημάτων αὐτοῦ.
ἀνοικτιζόμενος διασχίζει τὰ νεφρά μου
ἐκχέει κατὰ γῆς τὴν χολὴν μου.
- 14 Ρῆγμα ἐπὶ ρήγματι διαρρήσσω με (ὡς τειχίον)
ἐφορομᾶ κατ' ἐμοῦ ὡς μαχητῆς.
- 15 Σάκκον ἔχω ἐπιρράψει ἐπὶ τοῦ δέσματός μου,
καὶ τέφραν ἐπιπαίουν ἔχω καταρουπᾶνει τὴν κεφαλὴν μου.
- 16 Ἐκ τοῦ κλαυθμοῦ μου ἐπυρρώθη τὸ πρόσωπόν μου,
καὶ σκότος βαθὺ ἐκάλυψε τὰ βλέφαρά μου.
- 17 καὶ ταῦτα, ἄνευ ἀδικίας ἐν ταῖς χερσὶ μου
καὶ μετὰ εὐχῶν (μου) ἁγῶν.
- 18 ὦ γῆ, μὴ σκεπάσῃς τὸ αἷμά μου,
καὶ ἀνάπαυλαν νὰ μὴ εὔρη ἡ κραυγὴ μου !
- 19 Ἐχω καὶ τώρα τὸν μάρτυρά μου ἐν οὐρανοῖς,
καὶ τὸν αὐτόπτην μου ἐν τοῖς ὑψίστοις.
- 20 τὸν Θεόν, πρὸς ὃν καταστάζει ὁ ὀφθαλμὸς μου,
ὅταν οἱ φίλοι μου ἀναφαίνωνται ὡς χλευασταὶ μου.
- 21 Νὰ ἦτο μόνον δυνατόν, νὰ διεδικάζετο τις πρὸς τὸν Θεὸν
ὃν τρόπον διαδικάζεται ἄνθρωπος πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πλησίον.
- 22 Καίτοι ὀλιγοστά εἶναι ὅσα ἐμετροῦθησάν μοι ἔτη βίου,
βαδίζω δὲ ὁδόν, ἐξ ἧς δὲν ἔχω νὰ ἐπιστρέψω. ¹

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

- 1 Ὁρχετο ἡ πνοή μου, ἀπεσβέσθη ὁ βίος μου,
Οὐδὲν ἄλλο ἢ τάφος ἀναμένει με.
- 2 Πλὴν ὅτι ἐμπαῖνται καὶ χλευασταὶ ἀπομένουσί μοι,

1. Ἐν τῇ διεκδικήσει τῆς ἑαυτοῦ ἀθρότητος ἀπέναντι τῶν ἀντιθέτων ὑπονοειῶν τῶν φίλων αὐτοῦ παρίσταται ὁ Ἰώβ ἐν τοῖς στίχοις τούτοις (18-22) τοῦτο δηλών, ὅτι ὑπὸ ἀνθρώπων μὲν ἀδικούμενος καταφεύγει πρὸς τὸν Θεόν, καὶ παρ' αὐτῶ ἐλπίζει νὰ εὔρη δικαιοσύνην, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ θὰ διεξεδίκη τὴν ἰδίαν ἀθρότητα εἰάν ἦτο δυνατόν ἄνθρωπος νὰ διαδικασθῇ πρὸς τὸν Θεόν, ἀφορῶν πρὸς τὸ πρᾶγμα αὐτό, πρὸς τὴν διαμφοβητουμένην ἑαυτοῦ ἀθρότητα, ἀδιαφορῶν δὲ περὶ τῆς ἀποστάσεως τῆς ὑφισταμένης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ, τοῦ αἰωνίου ἀφ' ἐνός, καὶ τοῦ βραχυβίου ἀφ' ἐτέρου, τοῦ τὸν βίον μετ' ὀλίγον ἀνεπιστρεπταὶ καταλύσαντος.

καὶ περὶ τὰς τούτων ἀμφισβητήσεις καὶ ἀντιλογίας διατρίβει τὸ βλέμμα.

[μου.

- 3 Κατάθες λοιπὸν τὸ παράβολον, καὶ ἀσφάλισόν με ἐν τῇ δίκῃ με τῇ
[πρὸς σε.

ἐλθέτω τις θὰ ἐγγυηθῆ καὶ θὰ συγκρούσῃ μου τὴν χεῖρα

- 4 Καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος μήπως διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς (ἀνυψώση) ἀναδείξῃ.
[αὐτοὺς νικητάς,

διότι συνέσχε τὴν καρδίαν αὐτῶν ἀπὸ συνέσεως !

- 5 Ὡς λείαν ὅταν τις τοὺς φίλους ἐκκηρύσει,
τῶν υἱῶν αὐτοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ ἁμαυροῦνται (ἐκλείπουσιν).
- 6 Ὁ Θεὸς κατέστησέ με ὡς θρύλλημα λαῶν,
καὶ κατήντησα κατάπτυσμα κατὰ πρόσωπον.
- 7 Ἀπὸ τῆς ἐκείνου ὀργῆς ἡμανρώθη ἡ ὄψις μου,
καὶ ὡς σκιά ἀπέβησαν τὰ μέλη μου πάντα.
- 8 Ἀληθῆ ταῦτα καὶ ἐκπλήσσονται μὲν ἐπὶ τούτῳ οἱ εὐθεῖς,
κατεξανίσταται δὲ ὁ ἀθῶος κατὰ τοῦ φαύλου (εὐδοκιμοῦντος παρ' ἀξίαν)..
- 9 πλὴν τῆς ὁδοῦ τῆς ἰδίας ἀντέχεται ὁ δίκαιος,
καὶ ὁ τὰς χεῖρας καθαρὸς προσκίτῃται θάρρος καὶ δύναμιν.
- 10 Ἐξ ὑμῶν ὅμως θὰ εὔρω οὐδένα σοφόν,
ἐὰν καὶ πάλιν καὶ πάντες ἐπέβητε κατ' ἐμοῦ.
- 11 Καθ' ὃν χρόνον διαρροεῦσιν αἱ ἡμέραι μου (εἰς τὸ τέλος αὐτῶν)
καὶ αἱ βουλαί μου, τὰ θρύμματα ταῦτα τῆς καρδίας, διαλύονται.
- 12 αὐτοὶ ἐπιχειροῦσι τὴν νύκτα νὰ μετατρέψωσιν εἰς ἡμέραν,
τὸ φῶς νὰ παραστήσωσιν ὡς ἐγγύτερον τοῦ ὑπάρχοντος σκότους.
- 13 Ἀφ' οὗ κατήντησα ὡς κατοικίαν μου νὰ ἐλπίζω τὸν ἄδην,
καὶ τὴν κλίνην μου νὰ στρώνω εἰς τὸν τόπον τοῦ σκότους.
- 14 Ἀφ' οὗ ὡς πατέρα μου καλῶ τὸν ὄλεθρον,
καὶ ὡς μητέρα καὶ ἀδελφὴν μου τὸν σκώληκα,
- 15 ποῦ τότε εἶναι ἡ ἐλπίς μου,
καὶ θὰ ἴδῃ τις τὰς ἐλπίδας μου (τὰ ἐλπιδόμενα ἀγαθὰ) ;
- 16 Θὰ κατέλθουσι καὶ αὐταὶ εἰς τὰς πύλας τοῦ ᾄδου,
καὶ θὰ ζητήσωσι καὶ αὐταὶ ἀνάπαυσιν, ἂν ὑπάρχῃ τις τοιαύτη ἐπὶ τοῦ
[χοός ;^υ

1. Ἀπὸ τοῦ στίχου 6 καὶ ἐξῆς μέμφεται ὁ Ἰὼβ τοὺς φίλους αὐτοῦ, διότι ἐν τοῖς παθήμασιν αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο διαβλέπουσιν εἰ μὴ δικαίαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τιμωρίαν, καὶ ἀντί, ὡς θὰ ἐπραττέ τις ἀληθῶς δίκαιος καὶ σοφός, νὰ ἐκπλαγῶσιν ἐπὶ τῷ συμβαίνοντι, αὐτοὶ ὡς μόνην παρηγορίαν ἔχουσι ταύτην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ΄.

- 1 Ἀποκριθεὶς δὲ Βιλδὰδ ὁ Σουχίτης εἶπε.
 2 Πότε ἐπὶ τέλους θὰ παύσητε λαλοῦντες
 θὰ σκέπησθε πρῶτον, καὶ ἔπειτα θὰ ὀμιλῶμεν ;
 3 Διατι νὰ λογιζώμεθα ὡς κτήνη,
 κοινοὶ καὶ βέβηλοι νὰ εἴμεθα εἰς τὰ ὄμματα ὑμῶν ;
 4 Ὡ σὺ, ὃ ἐν τῇ ὀργῇ αὐτοῦ σπαράσσων τὴν ψυχὴν αὐτοῦ !
 Μήπως διὰ σὲ θὰ ἐγκαταλειφθῇ ἡ γῆ,
 καὶ ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ θὰ μετακινήθῃ ὁ βράχος ;
 5 Θὰ σβεσθῇ μάλιστα τὸ φῶς τῶν ἀσεβῶν,
 καὶ ἡ φλόξ τοῦ πυρὸς αὐτοῦ δὲν θὰ ἀναδίδῃ λάμψιν.
 6 Ἐσκότῶται τὸ φῶς ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ,
 καὶ ὁ λύχνος αὐτοῦ θὰ σβεσθῇ ἄνωθεν αὐτοῦ.
 7 Θὰ συσταλῶσι τὰ βήματα αὐτοῦ, τὰ ἐπὶ ὄλβῳ γαυριῶντα,
 καὶ ἡ ἰδίᾳ αὐτοῦ βουλή θὰ κατακρημνίσῃ αὐτόν.
 8 Ἐπειδὴ οἱ ἴδιοι αὐτοῦ πόδες εἰς ἄρκυν περιήγαγον αὐτόν,
 καὶ ἐπὶ πλεκτανῶν περιπατεῖ ἐν τῇ γῇ κεκρυμμένων,
 9 παγὶς θὰ συλλάβῃ τὴν πτέρναν αὐτοῦ,
 καὶ θήρατρον θὰ περιλάβῃ καὶ συγκρατήσῃ αὐτόν.
 10 Ἐν τῇ γῇ εἶναι κεκρυμμένη ἡ πλεκτή αὐτοῦ,
 καὶ ἀνὰ τὴν τρίβον οἱ βρόχοι αὐτοῦ
 11 τρόμοι ταράττουσιν αὐτόν κύκλῳ,
 καὶ συγκλονίζουσιν αὐτόν εἰς τοὺς πόδας.
 12 Πλούσιος ὢν θὰ λιμώτῃ,
 καὶ ταλαιπωρία θὰ παράκηται παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ.
 13 **Τοῦ θανάτου ὁ πρωτότοκος** ¹ θὰ διατρώγῃ τοὺς ἄρμους τοῦ δέσ-
 [ματος αὐτοῦ,
 θὰ κατατρώγῃ τὰ ἄρθρα αὐτοῦ.
 14 Θὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ, ἐφ' ἧς ἐπεποιθεῖ,
 καὶ θὰ ἀπαχθῇ εἰς τὸν βασιλέα τῶν τρώμων.

ὅτι, καίπερ ἁμαρτωλὸς καὶ ἐνδίκως πάσχων, ὅμως δύναται, ἐὰν μετανοήσῃ καὶ προστρέξῃ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, νὰ ἴδῃ ἡμέρας ἀγαθὰς καὶ τῶν προηγουμένων πολλῶ κρείττονας, ὥσει αἱ τοιαῦται ἐλπίδες ἠδύναντο νὰ ἔχωσι τόπον παρ' ἀνθρώπῳ, εὐρισκομένῳ ἤδη εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ ἕδου.

1. Οὕτω χαρακτηρίζεται ἡ χειρίστη τῶν νόσων, οἷα ἡ ἐλεφαντίασις, ἣ συνέχουσα τὸν Ἰώβ.

- 15 Τὴν σκηνὴν αὐτοῦ θὰ κατοικήῃ πᾶν ἄλλο ἢ αὐτός ¹,
 θεῖον θὰ σπαρῇ ἐπὶ τῆς κατοικίας αὐτοῦ.
 16 Κάτωθεν θὰ ξηρανθῶσιν αἱ ῥίζαι αὐτοῦ,
 καὶ ἄνωθεν θὰ ἐκκοπῶσι τὰ φυλλώματα αὐτοῦ.
 17 Ἀπὸ γῆς ἀπόλετο τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ,
 καὶ ἀπὸ τῶν θύραζε ἐξέλιπε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.
 18 Ἀπὸ φωτὸς εἰς σκότος θὰ ἐξωσθῇ,
 καὶ ἀπὸ τῆς οἰκουμένης θὰ ἐκδιωχθῇ.
 19 Οὔτε γόνον οὔτε ἔκγονον ἔχει παρὰ τῷ λαῷ αὐτοῦ,
 καὶ οὐδένα καταλείπει ἐπιζῶντα ἐν ταῖς ἐπαύλεσιν αὐτοῦ.
 20 Ἐπὶ τῇ τύχῃ αὐτοῦ ἔκστασις θὰ καταλάβῃ τοὺς ἐκ δυσμῶν
 καὶ φρίκη τοὺς ἐξ ἀνατολῶν ².
 21 Ἀλλὰ τοιαῦτα εἶναι τοῦ ἀσεβοῦς τὰ ἐνδιατήματα,
 καὶ οὗτος ὁ τόπος τοῦ τὸν Θεὸν ἀγνοοῦντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

- 1 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰώβ εἶπεν.
 2 Ἔως πότε θὰ ὀδυνᾷτέ μου τὴν ψυχὴν
 καὶ λόγους θὰ με κατατρώχητε ;
 3 Ἴδου δεκάκις με ὑβρίζετε.
 Δὲν αἰσχύνεσθε καταπιτόμενοί μου ;
 4 Καὶ ἐπ τῇ ὑποθέσει ὅτι πράγματι ἐπλημμέλησά τι ἐξ ἀγνοίας,
 διαμένει παρ' ἔμοι τὸ πλημμέλημά μου.
 5 Ἐὰν πράγματι θέλετε νὰ ὑποδυθῆτε τὸ πρόσωπον τοῦ μεγάλου κατ'
 [ἐμοῦ,
 καὶ νὰ ἐπιτιμᾷτέ μοι τὸ ὄνειδός μου,
 6 μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ Θεὸς με συνέστρεψε,
 καὶ διὰ τοῦ δικτύου αὐτοῦ περιέβαλέ με.
 7 Ἴδου φωνάζω, *ἀδικία (βιαιπραγία)*, καὶ δὲν εὗρισκω ἀπάντησιν,
~~καλῶ εἰς βυθῆθειαν καὶ δὲν ἐπιέρχεται δικαιοκρασία.~~
 8 Ἐφραξέ μου τὴν ὁδόν, καὶ δὲν δύναμαι νὰ διαβῶ,
 καὶ σκότος ἐπὶ τῆς τρίβου μου ἐπέθηκεν.
 9 Ἀπεξέδυσέ με τὴν δόξαν μου,

1. Θὰ ἐρημωθῇ καὶ θὰ ἀποβῇ κατοικητήριον τῶν θηρίων τοῦ ἀγροῦ, ὡς περιγράφεται παρ' Ἠσ. 13,21—22 34,11—15. καὶ Ἀποκαλ. 18,2.

2. Κατὰ τὸ ἑβραϊκὸν οἱ πρόσθεν καὶ οἱ ὀπίσθεν δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσι καὶ χρονικῶς, οἱ προγενέστεροι καὶ οἱ μεταγενέστεροι, ἀλλ' ἀπλουστερὰ εἶναι ἡ τοπικὴ ἐκδοχὴ ὅτι τε ἐξ Ἀνατολῶν καὶ οἱ ἐκ Δυσμῶν.

- καὶ ἀφήρесе τῆς κεφαλῆς μου τὸν στέφανον.
- 10 Κατήρειψέ με κύκλω, καὶ ἀπωλέσθην,
καὶ ὡς δένδρον ἐξέσπασε τὴν ἐλπίδα μου.
- 11 Ἐξέκαυσε κατ' ἐμοῦ τὸν θυμὸν αὐτοῦ,
καὶ ἔθετό με ὡς πολέμιον ἑαυτῷ.
- 12 Ἀθρόως ἐξεκίνησαν κατ' ἐμοῦ τὰ ἀγήματα αὐτοῦ,
Κατηύθυναν τὴν ὁδὸν αὐτῶν κατ' ἐμοῦ,
καὶ κύκλω τῆς σκηνῆς μου παρενέβαλον.
- 13 Ἐμάκρυνεν ἀπ' ἐμοῦ ἀδελφούς μου,
καὶ οἱ γνωρίζοντές με αὐτὸ τοῦτο ἀπηλλοτριώθησάν μοι.
- 14 Ἐξέλιπόν με οἱ ἐγγύς μου,
καὶ οἱ συνήθεις μοι ἐπελάθοντό μου.
- 15 Οἱ οἰκέται μου καὶ αἱ θεράπαιναί μου ἐλογίσαντό με ἄλλότριον,
ξένος ἀπέβην εἰς τὰ ὄμματα αὐτῶν.
- 16 Προκαλῶ τὸν θεράποντά μου καὶ δὲν ἀπαντῶ,
καὶ ἂν ἔτι ἰδίῳ μου στόματι ἱκετεύω αὐτόν.
- 17 Ἡ πνοή μου ἀπεξενώθη τῇ γυναικί μου,
καὶ ἡ δέησίς μου τοῖς ὀμητροῖς μου ¹
- 18 Περιφρονοῦσί με καὶ τὰ μικρά,
μόλις ἐγερωθῶ, καὶ κακολογοῦσί με.
- 19 Μυσάττονταί με ὅσοι μοι ἦσαν οἰκειότατοι,
καὶ ἄλλότροοι ἐγένοντό μοι ὅσους εἶχον ἀγαπήσει.
- 20 Τῷ δέρματί μου καὶ τῇ σαρκί μου προσεκολλήθησαν τὰ ὀστέα μου,
καὶ δὲν περιεσώθην εἰμὴ ἐν τῷ δέρματι τῶν ὀδόντων μου.
- 21 Οἰκτεῖρετέ με, οἰκτεῖρετέ με, ὧ φίλοι μου ὑμεῖς,
ἀφ' οὗ τὴν πληγὴν ταύτην ἐπήνεγκέ μοι ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ!
- 22 Διατί με ὡς ὁ Θεός, καταδιώκετε,
καὶ ἀκορέστως κατασπαράσσετε μου τὴν σάρκα;
- 23 Πόσον ἐπεθύμουν νὰ κατεγράφοντο τὰ ῥήματά μου,
νὰ ἐνεχαράττοντο ἐν βιβλίῳ,
- 24 διὰ γραφίδος σιδηρᾶς καὶ διὰ μολύβδου
νὰ ἐνεγλυφοῦντο ἐπὶ βράχου εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα!

1. Ὁ στίχος οὗτος διττῶς εἶναι ἀσαφής, πρῶτον ὡς πρὸς τὸ σημαίνου-
νον τοῦ πνεύματος ἢ τῆς πνοῆς, ἂν δηλ. ὑπὸ ταύτην νοητέον ὅ,τι ἐπεθύμει
(aspiration) καὶ δὲν εἰσηκούετο. ἢ εἰδικῶς καὶ κυριολεκτικῶς αὐτὴ ἡ ἀνα-
πνοὴ αὐτοῦ καὶ ἡ δυσσομία αὐτῆς, ἔπειτα δὲ πῶς ἐκληπτέοι οἱ υἱοὶ τῆς
κοιλίας μου, ἂν ὡς τέκνα αὐτοῦ ἴδια, ἔστω καὶ ἐκ παλλακῶν, κατὰ τὰ
ἔθιμα τῶν χρόνων ἐκείνων, ἢ ὡς ἀδελφοὶ δημογαστροῖ. Πιθανώτερον τοῦτο.

- 25 Πλὴν δὲν εἶνε μόνον τὸ μέλλον, ἀφ' οὗ ἀναμένω τὴν ἀθώωσιν μου.
Γνωρίζω ὅτι ἀμύντορα ἔχω τὸν ἀεὶ ζῶντα,
ὅτι τελευταῖον αὐτὸς θὰ ἐγερεθῆ ἀμυνόμενός μου ὡς ἐπὶ τοῦ τάφου
[μου,
- 26 καὶ ὅτι θὰ ἀξιωθῶ νὰ ἴδω αὐτὸν τὸν Θεόν, ἔστω καὶ ἐν τῷ τέλει,
ἀφ' οὗ ἤδη τὸ δέγμα μου ἀνακυκλήσῃ τὸ ἴδιον πάθημα,
καὶ ἔχω ἤδη μονονουχὶ ἀποθέσει τὸ σαρκίον τοῦτο.
- 27 Ναί, ἐγὼ αὐτὸς θὰ ἴδω αὐτὸν ὡς ἐμόν,
καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου θὰ ἴδωσιν αὐτὸν ὄχι ὡς ξένον,
καὶ μετὰ τίνος πόθου ἐνδομύχου καὶ ἀνεκφράστου!
- 28 Εἰ δὲ λέγετε, διατι νὰ διώκωμεν ἐκεῖνον;
εὐρόντες παρ' ἐμοί, ἐν τοῖς ἐμοῖς λόγοις, αὐτὸν τὸν ὑπαίτιον,
- 29 φοβήθητε τὴν μάχαιραν τῆς ἄνωθεν ὀργῆς,
ἣτις διὰ τοῦτο ἐπικρέμαται ἐπὶ τῶν ἁμαρτημάτων, ἵνα ἔννοιαν ἐμποιῇ
τοῖς ἁμαρτάνουσιν, ὅτι ἔστι δίκη καὶ δίκης ὀφθαλμός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

- 1 Ἀποκριθεὶς δὲ Σωφῶρ ὁ Νααμαῖος εἶπε·
- 2 Διὰ τοῦτο αἱ σκέψεις μου ὠθοῦσί με εἰς ἀπάντησιν,
καὶ ἐκ τούτου ἡ ὁρμή, ἣν αἰσθάνομαι πρὸς τὸ λαλῆσαι.
- 3 Ἐλέγχους ἀκούω πρὸς ὄνειδος μου,
καὶ τὸ πνεῦμά μου δίδωσί μοι τὰ πρὸς ἀπάντησιν, ἐξ ἧς ἔχω συνέσεως.
- 4 Γνωρίζεις ἄρα γε τοῦτο τὸ ἀπ' αἰῶνων γνωστόν,
τὸ ἀφ' οὗ κεῖται ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς,
- 5 ὅτι τῶν ἀσεβῶν ὁ ἀλαλαγμὸς εἶναι βραχυχοόνιος,
καὶ ἡ εὐφροσύνη τῶν μιαρῶν εἶναι στιγμαία;
- 6 Οὐρανόμενες καὶ ἄν ἔχη τὸ ἀνάστημα
~~καὶ νεφελοθυγῆ τὴν κεφαλὴν.~~
- 7 θὰ ἐξοφανισθῆ διὰ παντὸς ὡς ὁ βόλβιτος (κόπρος) αὐτοῦ,
οἱ ἰδόντες αὐτὸν θὰ λέγωσι, ποῦ εἶναι.
- 8 Ὡς ὄνειρον θὰ ἀποπτῆ καὶ δὲν θὰ εὐρεθῆ,
καὶ ὡς ὄραμα νυκτὸς θὰ διασκεδασθῆ,
- 9 Ὁφθαλμός, ὅστις ἔβλεπεν αὐτόν, δὲν θὰ ἐπανίδῃ αὐτόν,
καὶ ὁ τόπος αὐτοῦ δὲν θὰ λάβῃ πλέον ἔννοιαν αὐτοῦ.
- 10 Οἱ υἱοὶ αὐτοῦ θὰ ἐπιζητῶσι τὴν εὐνοιαν τῶν εὐτελῶν,
καὶ αὐτὸς ἰδίαις χερσὶ θὰ ἐπιστρέψῃ ὅτι ἀδίκως ἀπέκτησε.

- 11 Θὰ ἔχη μὲν τὰ ὀτιᾶ αὐτοῦ πλήρη νεανικῆς δώμης¹,
 ἄλλ' αὐτὴ ὁμοῦ μετ' αὐτοῦ θὰ κοιτάζηται ἐπὶ τοῦ χώματος.
- 12 Ἐὰν κακία τις φαίνεται γλυκεῖα καὶ εὐάρεστος τῷ στόματι αὐτοῦ,
 θὰ κατακρύψει αὐτὴν ὑπὸ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ.
- 13 Θὰ περιφέρει αὐτὴν μετὰ φειδοῦς ἐν τῷ στόματι καὶ δὲν θὰ ἀφήσῃ
 [αὐτήν,
 θὰ συνέχη μὲν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ οὐρανίσκου αὐτοῦ,
 14 πλὴν ἢ τροφὴ αὐτοῦ θὰ ἐξαλλοιωθῆ ἔν τοις ἐγκάτοις αὐτοῦ,
 καὶ χολὴ ἀσπίδων (ιοβόλων ὄψεων) θὰ ἀποβῆ ἐντὸς αὐτοῦ.
- 15 Ὅσα κατεβρόχθισε πλούτη ἄδικα, θὰ ἐξεμέσῃ αὐτά,
 θὰ ἐκβάλῃ αὐτὰ ὁ Θεὸς ἀπὸ τῆς κοιλίας αὐτοῦ.
- 16 Ἴδὼν ἀσπίδων ἐπειδὴ ἔχει θηλάσει,
 ἐχίδνης γλῶσσα θὰ ἀπολέσῃ αὐτόν.
- 17 Μὴ ἐμβλεπέτω εἰς ρεύματα ὡς ποταμὸς μέλιτος
 καὶ ὡς χειμάρρους γάλακτος καὶ βουτύρου.
- 18 Τὸ ἐπὶ πόνῳ τοῦ ἄλλου κτηθὲν θὰ ἐπιστρέψῃ ἀκατάποτον,
 ὡς ἀνταλλαγῆς (ἐμπορικῆς) ἀναπόλαυστον κτήμα.
- 19 Ἐπειδὴ ἔργον εἶχε τὸ πιάζειν, ὄχι τὸ προστατεύειν τοὺς ἀδυνάτους,
 τὸ ἀρπάζειν οἰκίαν, ὄχι τὸ οἰκοδομεῖν οἰκίαν.
- 20 Ἐπειδὴ ἠγνόει τῆς αὐταρκειᾶς τὴν ἡσυχίαν,
 καὶ ἐν οἷς εἶχεν ἐφετοῖς δὲν ἐθεώρει ἑαυτὸν ἀσφαλῆ,
 21 ἐπειδὴ διέφευγεν οὐδὲν τὴν ἀπληστίαν αὐτοῦ,
 διὰ τοῦτο οὐδὲ ἡ εὐτυχία αὐτοῦ θὰ ἔχη μονιμότητα.
- 22 Ἐν τῇ πληθώρα τῆς ἐπαρκειᾶς αὐτοῦ θὰ εἶναι ἐν ἀπορίᾳ,
 23 πᾶσα δὲ τάλαιπωρομένου ἀνάγκη θὰ ἐπέλθῃ ἐπ' αὐτόν.
 Καὶ πρὸς πλήρωσιν μὲν τῆς κοιλίας αὐτοῦ θὰ ἐξαποστείλῃ αὐτῷ ὁ
 [Θεὸς τὸν θυμὸν αὐτοῦ,
 ὡς τροφήν δὲ αὐτοῦ θὰ ἐπιβρέξῃ ἐπ' αὐτόν τὴν ὀργὴν αὐτοῦ.
- 24 Ὅπλον σιδηροῦν ἐὰν διαφύγῃ,
 θὰ διαπεράσῃ αὐτόν τόξον χαλκοῦν.
- 25 Ἐὰν δὲ ἐσπασθῆ τοῦτο καὶ ἐξέλθῃ τοῦ σώματος αὐτοῦ,
 ἀμέσως ξίφος ἀπαστραπτὸν θὰ ἐξέλθῃ διὰ τῆς χολῆς αὐτοῦ,
 26 καὶ θανάτου τρόμοι θὰ ἐπιπέσωσιν ἐπ' αὐτόν,
 πᾶν εἶδος (σκότους) συμφορᾶς εἶναι ἀποτεταμιευμένον ἐν τοῖς ταμείοις
 [αὐτοῦ

1. Ὑπάρχουσι καὶ οἱ ἐρμηνεύοντες τὴν νεανικότητα ὡς νεανισμάτα, ὡς ἀμαρτήματα νεότητος.

- καὶ θὰ καταφάγη μὲν αὐτὸν πῦρ μὴ φουσηθὲν (ἀναφθὲν) ὑπὸ ἀνθρώπου,
 θὰ ἐπινεμηθῆ δὲ καὶ τὰ ὑπολειφθέντα ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ.
- 27 Θὰ ἐκκαλύψῃ ὁ Οὐρανὸς τὴν ἀνομίαν αὐτοῦ,
 καὶ ἡ γῆ θὰ ἐξαναστῆ κατ' αὐτοῦ.
- 28 Θὰ μετενεχθῶσι τὰ εἰσοδήματα τῆς οἰκίας αὐτοῦ,
 θὰ διαρρεύσωσιν ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἄνωθεν ὀργῆς.
- 29 Τοιαύτη ἡ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπιδικασθεῖσα μερὶς τοῦ ἀσεβοῦς
 καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ Ὑψίστου ἐπικληρωθεὶς κληρὸς αὐτοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ΄.

- 1 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰώβ εἶπε·
- 2 Μετὰ προσοχῆς ἀκούσατε τὸν λόγον μου,
 καὶ ἔστω μοι τοῦτο ἀντὶ παραγορίας πικρῶ ὑμῶν.
- 3 Ἀνέχεσθέ μοι νὰ ὀμιλήσω ἐγώ,
 καὶ μετὰ τὸν λόγον μου δύνασθε ἂ ἐγγελατέ μοι
- 4 Μήπως κατὰ ἀνθρώπου μεμψιμοιρῶ ἐγώ ;
 καὶ πῶς νὰ μακροθυμῆ τὸ πνεῦμα μου ;
- 5 Ἐμβλέψατε πρὸς με καὶ θαυμάσατε,
 καὶ ἐκπληκτοὶ βάλετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματος.
- 6 Καὶ μόνῃ ἡ μνεία τοῦ πράγματος ἐμποιεῖ μοι κατάπληξιν,
 καὶ φρίκη καταλαμβάνει τὸ σῶμά μου.
- 7 Διατὶ ζῶσιν οἱ ἀσεβεῖς, γηράσκουσιν,
 ἔχουσι μάλιστα ἀκμαίας τὰς δυνάμεις ;
- 8 Ὁ γόνος αὐτῶν σῶος ἴσταται πρὸ αὐτῶν, περὶ αὐτούς,
 καὶ οἱ βλαστοὶ αὐτῶν εἶναι πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτῶν.
- 9 Οἱ οἴκοι αὐτῶν εἶναι εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια, παντὸς φόβου ἐκτός,
 καὶ οὐδεμία ὑπάρχει ἐπ' αὐτῶν ράβδος (μάστιξ) τοῦ Θεοῦ.
- 10 Ἡ βοῦς αὐτοῦ συλλαμβάνει, καὶ δὲν σφάλεται,
 ἡ δάμαλις αὐτοῦ εὐτοκεῖ καὶ δὲν ὤμοτοκεῖ.
- 11 Θρεμματίων δίκην ἐκπέμπονται τὰ μικρὰ αὐτῶν,
 καὶ βαίνουσι σκιρτῶντα τὰ τέκνα αὐτῶν.
- 12 Ἐν τυμπάνῳ καὶ κιθάρᾳ αἴρουσι τὴν φωνὴν αὐτῶν,
 καὶ ἐν ἤχῳ αὐλοῦ ἢ σύριγγος εὐφραίνονται.
- 13 Ἐν ἀγαθοῖς συμπληροῦσι τὰς ἡμέρας αὐτῶν,
 καὶ ἐν ἀκαρεῖ καταρχονται εἰς τὸν ἕδην.
- 14 Καὶ ὁμῶς ἔλεγον πρὸς τὸν Θεόν, ἀπόστηθι ἀφ' ἡμῶν,
 γνῶσιν πᾶσιν τῶν ὀδῶν σου ἀποστεργόμεν.
- 15 Τί εἶναι ὁ Ὑψίστος, ὥστε νὰ δουλεύωμεν αὐτῷ,

- καὶ τὶ θὰ ὠφεληθῶμεν, ὥστε νὰ ἐντυγχάνωμεν αὐτῷ ;
- 16 Βεβαίως δὲν εἶναι ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν ἡ εὐτυχία αὐτῶν.
Μακρὰν ἅπ' ἐμοῦ ἡ τοιαύτη βουλή τῶν ἀσεβῶν.
- 17 Ποσάκις ὅμως σβέννυται τῶν ἀσεβῶν ὁ λύχνος,
καὶ ἐπέρχεται ἐπ' αὐτοὺς ὁ ὄλεθρος αὐτῶν ;
ποσάκις βρόχους διανέμει ἐν τῇ ὄργῃ αὐτοῦ ὁ Θεός ;
- 18 Ποσάκις γίνονται ὡς ἄχυρον πρὸ τοῦ ἀνέμου,
καὶ ὡς κάρφος ἀφαρπαζόμενος ὑπὸ λαίλαπος ;
- 19 Ἄλλ' ὁ Θεός, θὰ εἶπῃ τις, τοῖς υἱοῖς τοῦ ἀσεβοῦς ἀποταμιεύει τὴν
[ἀνομίαν αὐτοῦ !
Ἄλλ' ἔπρεπεν εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον νὰ ἀποδώσῃ, ἵνα αἰσθανθῇ ὁ ἴδιος !
- 20 Ἐπρεπεν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ νὰ ἐβλεπον τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ ὄλεθρον,
καὶ ὁ ἴδιος νὰ ἔπινεν ἀπὸ τοῦ θυμοῦ τῆς ὄργῃς τοῦ Θεοῦ !
- 21 Διότι τίνα ἐννοίαν καὶ τέρψιν ἔχει περὶ τοῦ οἴκου αὐτοῦ μετ' αὐτόν,
ἅφ' οὗ διακοπῇ εἰς τὸ μέσον ὁ ἀριθμὸς τῶν μνηῶν αὐτοῦ ;
- 22 Μήπως λοιπὸν ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν, μᾶθημα γνώσεως νὰ δώσωμεν τῷ
[Θεῷ,
τῷ κριτῇ καὶ ἄρχοντι τῶν ἐν τοῖς ὑψηλοῖς ;
- 23 Μήπως θέλομεν νὰ δώσῃ ἡμῖν λόγον, πῶς καὶ διατὶ
ὁ μὲν νὰ ἀποθνήσκῃ ἐν αὐτῇ τῇ ἀκεραιότητι αὐτοῦ,
κατὰ πάντα ὑπάρχων ἡσυχος καὶ εὐδαίμων,
- 24 ἔχων τὰ πλευρὰ αὐτοῦ πλήρη πάχους.
καὶ τὸν μυελὸν τῶν ὀστέων αὐτοῦ ἔτι χλοάζοντα,
- 25 ὁ δὲ νὰ ἀποθνήσκῃ μετὰ ψυχῆς πεπικραμένης.
καὶ δοκιμάσας οὐδὲν τῶν τοῦ βίου ἀγαθῶν,
- 26 διατὶ νὰ κοιτάζωνται ἀμρότεροι ἐπὶ τοῦ χώματος,
καὶ σαπρία νὰ καλύπτῃ αὐτοὺς ἀδιακρίτως ;
- 27 Ἴδου γνωρίζω τοὺς λογισμοὺς ὑμῶν
καὶ τὰς ἐπινοίας ὄσας κατ' ἐμοῦ ἐπινοεῖτε.
- 28 Θὰ μοὶ προβάλῃτε δηλονότι τὴν ἔνστασιν·
ποῦ εἶναι τοῦ τυράννου ὁ οἶκος,
ποῦ δὲ εἶναι τῶν ἀσεβῶν τὰ σκηνώματα ;
- 29 Ἀλλὰ δὲν ἠρωτήσατε τοὺς παραπορευομένους ἐμπόρους ;
καὶ ἐκ τῶν θαυμασίων αὐτῶν διηγημάτων δὲν διέγνωτε,
- 30 ὅτι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς συμφορᾶς διαφυλάττεται ὁ κακός
ὅτι κατὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς τοῦ Θεοῦ ὄργῃς διολισθαίνει ὁ πονηρός ;
- 31 ὅτι ὑπάρχει οὐδεὶς κατὰ πρόσωπον διελέγχων αὐτοῦ τὴν πολιτείαν,
καὶ ἀνταποδιδὸς αὐτῷ καθ' ὅ,τι εἰργάσατο ;

- 32 ὅτι καὶ ἀποθνήσκων φέρεται ἐντίμως εἰς τὸν τάφον ;
 ὅτι καὶ φρουρὰ ἀγρυπνεῖ ἐπὶ τοῦ σωροῦ αὐτοῦ ;
- 33 ὅτι τροφήν γλυκεῖαν ἔχει τὴν τῶν βάλων τῆς κοιλάδος,
 καὶ ὅτι ὡς θεατὰς καὶ προσκυνητὰς ἔλκει καὶ ὕστερον πάντας,
 ὅπως καὶ πρότερον εἴλκε τοιοῦτους ἀναριθμούς ¹.
- 34 Πῶς λοιπὸν παρηγορεῖτέ με διὰ κενολογιῶν,
 δι' ἀντιρρήσεων εἰς οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ εἰς ψεῦδος καταληγουσῶν ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

- 1 Ἀποκριθεὶς δὲ Ἐλιφὰ ὁ Θεμανίτης εἶπεν·
- 2 Μήπως τὸν Θεὸν ὠφελεῖ ὁ ἄνθρωπος, ὑπάρχων εὐσεβής ;
 Τοῦναντίον, δὲν ὠφελεῖ ὁ συνετὸς εἰμὴ αὐτὸς ἑαυτὸν ;
- 3 Μήπως προξενεῖ εὐχαρίστησιν τῷ Πανσθενεῖ ἵνα εἶσαι δίκαιος,
 ἢ ἔχει τι κέρδος νὰ ὑπάρχῃς ἀμεμπτος εἰς τὰς ὁδοὺς σου ;
- 4 Διότι ἔχεις φόβον Θεοῦ, διὰ τοῦτό σε παιδεύει,
 διὰ τοῦτο ἔρχεται εἰς κρίσιν μετὰ σοῦ ;
- 5 Δὲν εἶναι διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀδικίας σου,
 καὶ τὸ ἀτελεύτητον τῶν ἀνομιῶν σου ;
- 6 Ναί, εἰκῆ ἐλάμβανες ἐνέχυρα ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν σου,
 καὶ τῶν γυμνῶν ἀφήρεις τὰ ἐνδύματα,
- 7 Διψῶντας δὲν ἐπότιζες ὕδωρ,
 καὶ εἰς πεινῶντας ἠρνεῖσο ἄρτον.
- 8 Κατὰ σέ, ἢ γῆ ἀνήκει εἰς τὸν ἔχοντα ἰσχυρὸν τὸν βραχίονα,
 καὶ μόνον ὁ περίβλεπτος ἔχει δικαίωμα νὰ κατοικῆ ἐν αὐτῇ.
- 9 Χήρας ἀπέπεμπες κενάς,
 ὀρφανῶν δὲ βραχιόνες συνετρίβοντο (τὸ ἐπὶ σοί).
- 10 Διὰ τοῦτο βρόχοι περιέχουσί σε κύκλῳ,
 καὶ τρόμοι ταραττουσί σε ἐξαίφνης.
- 11 Ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἴδῃς σκότος,
 καὶ ὑδάτων πλήμμυρα νὰ μὴ σε κατακλύσῃ ;
- 12 Δὲν εἶναι ὁ Θεὸς ὡς τὸ ἕψος τοῦ οὐρανοῦ ;
 καὶ δὲν ἔχεις ἢ νὰ ἴδῃς τὸ κατακόρυφον τῶν ἀστέρων, ὅτι εἶναι ὑψηλά.
- 13 Σὺ δὲ ἔλεγες, τί γνωρίζει ὁ Θεός ;

1. Ἡ τοιαύτη τοῦ στίχου τούτου ἐξήγησις, ὡς μᾶλλον σύμφωνος πρὸς τὴν τοῦ λόγου ἀκολουθίαν, φαίνεται μοι προκριτωτέρα τῆς ὑπὸ ἄλλων διδομένης, καθ' ἣν ὑπὸ τοῖς παρασυρομένους καὶ ἡδὴ πρότερον παρασυρθέντας νοητέοι ὑπὸ τοῦ παραδείγματος ἐκείνου ἐπηρεασθέντες καὶ ἐπηρεαζόμενοι εἰς τὸ μισεῖσθαι ἐκείνον καὶ πολιτεῦσθαι κατὰ τὴν ἐκείνου πολιτείαν καὶ διαγωγὴν

- ἢ θὰ διακρίνη καὶ διίδη διὰ μέσου τοῦ γνόφου ;
- 14 Καλύπτεται ὑπὸ νεφῶν καὶ δὲν βλέπει τὰ καθ' ἡμᾶς
τοῦ οὐρανοῦ τὸν κύκλον διαπορευέται.
- 15 Μήπως ἐννοεῖς νὰ κρατήσῃς τὴν ὁδὸν παμπαλαίων χρόνων,
τὴν ὁδὸν, ἣν ἐβάδισαν ἄνδρες ἀνόσιοι ;
- 16 ἄνθρωποι, οἵτινες προώρως ἐγένοντο ἀνάρπαστοι,
ὡς ἐπὶ ποταμοῦ ὑπεκρέοντος τεθμελιωμένοι
- 17 ἄνθρωποι, οἵτινες ἔλεγον τῷ Θεῷ, **ἀπόστηθι ἀφ' ἡμῶν**
καὶ τί θὰ πράξῃ αὐτοῖς ὁ Ὑψιστος ;
- 18 καὶ ταῦτα ἐκείνου ἐμπλήσαντος τοὺς οἴκους αὐτῶν παντὸς ἀγαθοῦ !
ἀλλ' ἐρρέτω ἀπ' ἐμοῦ ἡ βουλή τῶν ἀσεβῶν !
- 19 Τῶν τοιούτων θὰ βλέπωσιν οἱ δίκαιοι τὸ τέλος καὶ θὰ τέρωπωνται,
καὶ οἱ ἄκακοι θὰ επισκώπτωσιν αὐτοὺς λέγοντες,
- 20 ὄντως ἠφανίσθησαν οἱ ἀντικείμενοι ἡμῖν,
καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῶν κατέφαγε τὸ πῦρ !
- 21 Συναικειώθητι λοιπὸν καὶ εἰρήνευσον πρὸς αὐτόν·
ὑπὸ τούτους τοὺς ὄρους θὰ ἔχῃς εὐφορίαν καὶ εὐθηνίαν.
- 22 Δέξαι λοιπὸν παιδείαν ἀπὸ στόματος αὐτοῦ,
καὶ θές τοὺς λόγους αὐτοῦ ἐπὶ τῆς καρδίας σου.
- 23 Ἐπιστρέφων πρὸς τὸν Ὑψιστον θὰ ανοικοδομηθῆς,
θὰ ἀνεγερθῆς ἀπομικρύνων ἀπὸ τῆς σκηνῆς σου τὰ ἀδίκως κτηθέντα.
- 24 Καὶ λοιπὸν ἀπόθες ἐπὶ τοῦ χώματος ὅ,τι ἔχεις ἔξοχον,
καὶ ἀπόρριπον εἰς τοὺς χάλικας τῶν χειμάρρων τὸ χρυσίον τοῦ Ὁφείρου.
- 25 Ἔστω δὲ ὡς λίθος σου πολῦτιμος ὁ Κύριος,
καὶ ὡς ἄργυρος πολῦτιμος ὁ Ὑψιστος.
- 26 Ναί, τότε θὰ ἐντροφῆς τῷ παντοκράτορι,
καὶ εὐθαρσῶς θὰ αἰρῆς τὸ πρόσωπόν σου πρὸς τὸν Θεόν.
- 27 Θὰ ἱκετεύῃς αὐτόν, καὶ θὰ εἰσακούησαι,
εἰσακουόμενος δὲ θὰ ἀποδίδῃς αὐτῷ τὰς εὐχὰς σου.
- 28 Ἐάν τι βουλευθῆς θὰ καιαστῇ σοι ἔργον,
καὶ φῶς θὰ ἐπιλάμπῃ ἐπὶ τῶν ὁδῶν σου.
- 29 Ἐὰν φέρωσι πρὸς τα κάτω (ταπεινώσιν), θὰ λέγῃς, **πρὸς τὰ ἄνω**,
καὶ ὁ ἔχων κατεσταλμένον καὶ κατηφές τὸ βλέμμα, θὰ
- 30 ἔχη τὴν παρ' αὐτοῦ βοήθειαν καὶ ἀντίληψιν
Ἐπὶ τῇ δεήσει σου θὰ ἔχη τὴν ἄνωθεν ἀντίληψιν καὶ ὁ μὴ ἀθῶος,
καὶ θὰ σωθῇ διὰ τὴν ἀγνότητα τῆς σῆς χειρός¹.

(Ἔπεται συνέχεια)

B. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ, ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

1. Εἶναι ἀξιοσημείωτοι καὶ οἱ στίχοι οὗτοι (29-30), ὡς ἐκφραστικοὶ τῆς
ιδέας, ὅτι «πολὺ ἰσχύει δεήσις δικαίου ἐνεργουμένη» (Ἰακωβ. 5, 18) καὶ
ὅτι τῇ ἐντεύξει τῶν δικαίων τυγχάνουσιν ἀντιλήψεως ἄνωθεν καὶ οἱ μὴ καθ'
ἑαυτοὺς ἄξιοι αὐτῆς.